

Annyi bárgyú, lélekromboló, hamis sikersorozat, cukros musical, sivár álhistoria után.

Épp itt ennek az ideje. Ezt üzenik Tamási Áron havasi emberei. Húsz éve, harminc esztendeje, fönn az erdélyi hegyekben farkas falta fel a tehénkét. Mert nem volt mit elébe tenni a jászolba. Az ordások azóta lementek a havasokról. Benn vannak a falvakban, betörték a városokba, méregetik az áldozatokat. Tima bácsi dedunokáit, Tézi gyermekeit.

K. Cs.

Párbeszéd

Kellenek az új arcok a közéletben — mondotta az év utolsó napján egy délelőtti beszélgetésben

Kéry László.

Mert még mindig

kevesen vannak. Nem sorolom az elmúlt hónapok ismert nyilatkozóinak sorát, akik **Forró Tamás** és **Havas Henrik** több órára duzzasztott Első kézből adásának vendégei voltak.

Hiányérzetemet említtem inkább, mert ha **Nagy Sándor**, a SZOT főtítkára betegsége miatt le is mondta jelenlétét, vezetőkben mégsem annyira szegény a szak-szervezet ekléziája, hogy helyette ne tudott volna valaki más, hiteles embert állítani. S tán az is jelez valamit, hogy miközben a Magyar Demokrata Fórum képviselőjében **Bíró Zoltán** véleményére nemcsak a rádiósok, hanem mi magunk is kíváncsiak voltunk, a Népfrontot senki sem képviselte. De ne akadunk el a személyi leltárnál! Amik csalódást jelentettek, azok a beszélgetésekben fellelhető csúsztatások, pontatlanságok és súlyos kérdéseket kedélyesbe fordító modorosságok voltak. Mert itt van a nagymárosi erőmű után egy újabb, **Maróthy Lászlónak** szóló kérdés, a gyöngyösorszi, ólomszennyezéssel fenyegető beruházás terve. Az ügyet most Maróthy mintha könnyen és véglegesen elintéztnek tekintené. Noha épp parlamenti beszédében említette a vízlépcső tanulságaként: jelentős építkezésekkel kapcsolatban a jövőben ki kell kérni a lakosság véleményét. **Pozsgay Imre** a Petőfi-kutató **Fekete Sándorhoz** intézte szolid kérdését, s ezen az Új Márciusi Front képviselőjében jelen lévő főszerkesztő is meglepődött. Szóba került az Irószövetségből kilépettek sorsa. Fekete Sándor, mert arra hivatkozott: miért lett volna olyan nagy ügy az írók megosztottsága, hiszen a zeneművészek is szétváltak, s mégsem kerekítettek belőle nagy ügyet. Frappáns válasz; csakhogy ha az elmúlt évtizedekben az irodalom közügyi harcait vizsgáljuk, összevetve a zeneművészekkel, nem kétséges, melyik jelentett nagyobb kényelmetlenséget és kihívást az egyre fáradó hatalmi gépezetnek.

Egy másik, két részre tagolt éjszakai interjúban is izgalmas és alapvető kérdések merültek fel. **Eörsi István** Az interjú című rádiójátékában, amely **Bárdos Pál** dramaturgiai közreműködésével és **Berényi Gábor** rendezésében hangzott el, **Lukács György** életének magánéleti, a bolsevik mozgalom történetével összefüggő drámai kérdéseivel vetődtek fel. Remélhetőleg rövidesen színpadon is láthatjuk **Gábor Miklós**, most még csak hangjátékban, lenyűgöző alakítását. Másnap beszélgetés következett a műről. E beszélgetésben például **Almási Miklóstól** elvartuk volna, hogy önkritikusan valljon Lukács Györgyhez való viszonyáról. Azt gondolom, **Eörsi István** mondta el a lényegét, amikor úgy fogalmazott: Lukács sosem félt a halálos fenyegetettségben, de halálosan félt attól, hogy kizárják a pártból. Lukács halálában **Eörsi** metaforát is lát: a bolsevizmus elmúlását. Fontos kérdésekről és szigorú igazságra törekvéssel beszélt **Eörsi**. Bizonyára majd a színházi bemutató lobbantja fel a vitákat.

Párbeszédet méltattunk, s ezzel kapcsolatban nyugtalanságunkról is hadd szóljunk! Egyik lap tudatja: **Forró Tamás** és **Havas Henrik** havonta a Mikroszkóp Színpadon is jelentkeznek. Félő, hogy mint annyi más sikeres műsor, ez is kommercializálódik. Most csak havonta egyszer a Mikroszkópon, aztán majd az ORI vidéki utakat szervez, netán napjában többet is. Érdemes volna a műsor rangját megtartani. S olyan, a közéletben eddig még nem ismert személyeket faggatni, akik hiteles magatartással, gondolataikkal mindennapjaink kényes és izgal-

mas kérdéseiről érvényeset és újat tudnak mondani.

A. L.